

ЗІРКОВА МОЛОДІСТЬ ФУТБОЛІСТА ЮРІЯ ЛЕЛЮКА

велику честь і довіру, які я завжди прагнув виправдати.

– Ви, тоді вісімнадцятирічний юнак, неждано-негадано опинилися в команді майстрів. Як себе почували серед досвідчених і відомих футболістів?

– Непростою була ситуація. Я, звичайний сільський хлопець, потрапив у колектив, переважну більшість якого склали відомі київські майстри шкіряного м'яча та місцеві зірки, зокрема такі як Шаламай. Тому непросто було адаптуватися. Але я вів себе пристойно, поважав старших за віком досвідчених колег, уважно приглядався до манери їх гри, переймав певний досвід і сповна віддавався улюбленому футболу, тобто прагнув у кожному матчі внести найвідчутніший вклад в успіхи своєї команди. За це до мене досить гарно ставилися товариші по команді та її титуловані тренери. Словом, все йшло в цивілізованому руслі.

– Як зазначено у Вікіпедії, найбільше часу ви були у складі рівненського «Авангарду».

– Так. Я там грав підряд 1981-1982-1983 – роки. А у 1984 почав виступати за СКА «Карпати». Через рік тренер «Авангарду» Трошкін знову забрав мене у свою команду. Потім так вийшло, що її прийняв новий тренер Поліщук, з яким ми не зішлись характерами і поглядами, тож я по-

виснажлива праця?

– Безумовно, приємно займатися улюбленою грою. Але, якщо ти по-справжньому ставишся до неї, переживаєш за результати своєї команди, то це нелегкий труд, великі фізичні і психологічні навантаження. Це постійні багаточасові тренування, напружені поєдинки і, на жаль, травми. Я особисто на полі у сутичках із суперниками отримав серйозні ушкодження рук і ніг. Так трапляється з багатьма футболістами.

– Ви у досить молодому віці почали виступати за команди майстрів, грати на професійному рівні. Чи не з'явилися тоді у вас симптоми так званої «зіркової» хвороби?

– Мене Бог помилував від цієї відомої недуги. Я й надалі був простим, доступним для всіх хлопцем. Як кажуть, ніколи не випендрювався, а завжди з приємністю спілкувався з вболівальниками, знайомими і не знайомими людьми, ні в чому не демонстрував свою особливість і значимість. І, зрозуміло, не вимагав, щоб хтось приділяв посилену увагу моїй особі. Тому завжди прагнув бути для інших простим, щирим і зрозумілим.

– Після багатьох років гри у командах майстрів ви знову повернулися в Березне. І на цьому закінчилося ваше

Березнівські вболівальники футболу старшого і середнього віку досі пам'ятають, як на початку вісімдесятих років минулого століття у складі місцевої команди «Слuch», яка була відома своїми успіхами в області та Україні, засяяла юна футбольна зірка в особі сімнадцятирічного Юрія Лелюка із Першотравневого (нині Моквин). Цей талановитий юнак вражав високою технікою володіння м'ячем, стрімкими атаками, нестандартними рішеннями під час гострих ситуацій, точними результативними ударами по воротах суперників. Тож не дивно, що після успішного проведення сезону в «Слuchі» здібного футболіста запросили грати в основному складі обласної команди «Авангард», яка виступала у другій лізі чемпіонату тодішнього СРСР. А далі наш талановитий земляк впевнено попрямував щаблями своєї футбольної кар'єри. Ось що, зокрема, пишуть у Вікіпедії (вільній енциклопедії) про Юрія Лелюка: «Ю. І. Лелюк – радянський та український футболіст, який грав на позиціях півзахисника і захисника у командах «Авангард» (Ровно), СКА «Карпати», «Шахтар» (Караганда), «Торпедо» (Луцьк), «Енергетик» (Кустанай), «Галичина» (Дрогобич) та «Авангард» (Жидачів). Граючи у багатьох клубах другої ліги СРСР, найбільш відомий за виступами у рівненському «Авангарді», у складі якого він зіграв 120 матчів у чемпіонатах

Радянського Союзу, став бронзовим призером чемпіонату УРСР у 1981 році, також брав участь у складі цієї команди в сезоні 1990 року, коли вона здобула третє місце в українській зоні другої ліги». За цими сухими офіційними рядками – більше п'ятнадцяти років спортивного життя Юрія Лелюка, напружені тренування, відповідальні матчі, великі фізичні і психологічні навантаження. Більше п'ятнадцяти років він віддавав грі в аматорському футболі та професійних колективах майстрів відомих клубів. Але це вже у далекому минулому. Мені, як давньому футбольному вболівальнику, захотілося зустрітися з березнівчанином Ю. І. Лелюком і порозмовляти з ним про його, хоча й далеку, але незабутню і дорогу спортивну молодість. І така нагода нещодавно трапилася на ринковій площі. Саме в цьому людному місці я взяв інтерв'ю в Юрія Івановича, який охоче погодився на відверту розмову. Тож пропоную читачам «НВ» майже повний її виклад.

– Юрію Івановичу, пригадайте, коли ви вперше познайомилися з м'ячем?

– Практично, з дитячого садка почалося моє захоплення ним, потім у шкільні роки я серйозно «захворів» футболі. Грав з однолітками у вільний від навчання час і під час шкільних великих перерв, і у вихідні, і у свята. Робив це з великим задоволенням. Далі по-серйозному під керівництвом тренерів осягав секрети футбольної майстерності в районній ДЮСШ, а згодом разом, на жаль, з нині покійним братом-близнюком Віктором продовжував це робити в Рівненському спортивному інтернаті.

– Хто був вашим першим тренером і на яких вітчизняних кумирів ви тоді хотіли бути схожими?

– Грунтовно допомагав мені досягнути мистецтва футбольної гри мудрий і добрий наставник Євген Давидович Лев, пухом йому земля. А щодо кумирів, то для мене прикладом були всі гравці тодішнього київського «Динамо», серед них Блохін, Буряк, Веремеев, Мунтян, Онищенко, Заваров та інші.

– Ваша багаторічна спортивна кар'єра розпочалася з виступів за березнівський «Случ». А як вона продовжувалася далі?

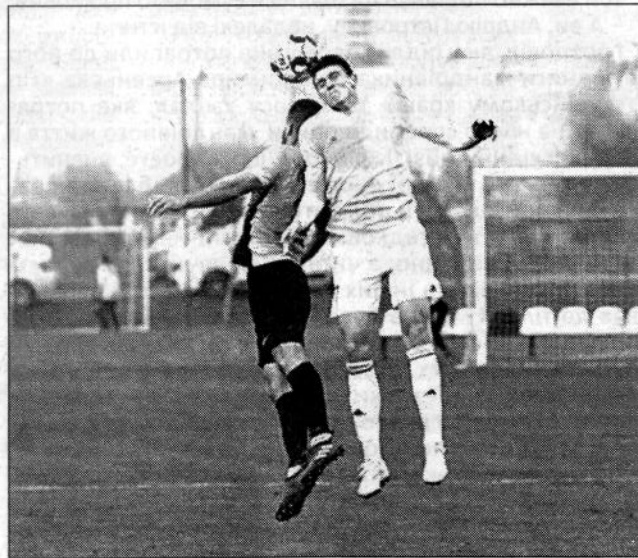
– Для мене стало приємною несподіванкою, коли у 1981 році отримав запрошення грати за рівненський «Авангард», де тренерами були відомі у минулому на весь Союз футбольні зірки, заслужені майстри спорту Трошкін та Матвієнко. Виявилось, що вони мене побачили в грі на футбольному полі і вирішили, що я підійду їх колективі. Цим знані метри спортивного світу виявили мені

їхав у далеку Караганду, куди мене запросили наставники місцевого футбольного клубу «Шахтар».

– Чим запам'яталася гра у цій команді? Яким було ставлення її керівництва до вас як «варяга» з України?

– Зізнаюся відверто і без перебільшення – мене там, об'єктивно кажучи, буквально носили на руках. Я там отримав дві квартири і легкову автомашину. Зрозуміло, що таку шану і повагу до мене виявляли не за мої красиві очі, а за те, що я на полі грав на повну силу, демонстрував свою футбольну майстерність, забивав голи у ворота суперників, надійно охороняв підступи до власних воріт. Словом, вносив досить відчутний вклад в перемоги всієї команди. Ці мої старання достойно оцінювало її керівництво та численні вболівальники, що було для мене відчутним стимулом добивати-

ся ще більшої самовіддачі на футбольному полі.

Так само було і в інших командах, зокрема в «Авангарді», де мене цінували за надійну і результативну гру, наполегливість, виявлені у грі з суперниками.

Повертаючись згадкою у Караганду, хочу зазначити, що там я закінчив інститут фізкультури і спорту.

– Юрію Івановичу, що для вас футбол? Це – приємна гра на зеленому килимі чи важка, відповідальна, навіть

активне футбольне життя?

– Ні. Я ще кілька років грав у «Случі». Разом з командою двічі став чемпіоном обласного чемпіонату з футболу, один раз володарем кубка Рівненщини. І, хоча мені тоді вже було під 35 років, але я ще давав жару на полі, будь здоров! Бо мав досить потужний фізичний потенціал, набуту ігрову майстерність. Тож мені було приємно, що став у пригоді своїй рідній команді, яка колись мене благословила у великий світ футболу.

– Як склалося ваше особисте життя після завершення виступів?

– Почав займатися приватною справою, адже треба було матеріально забезпечувати сім'ю. Разом з дружиною Валентиною Аркадіївною виростили хорошого сина Владислава, який зараз успішно навчається у Чернівецькому медичному інституті.

– Насамкінець, хочу вас запитати, як ви оцінюєте стан розвитку футболу у нашому райцентрі порівняно з тим, що було у роки вашої спортивної молодості?

– Дуже жаль, що Березне, яке було колись своєрідною футбольною столицею області, так здало позиції. Пригадаймо, як чудово грала наша команда «Случ», вона була неодноразовим чемпіоном області і володарем кубків Рівненщини, переможцем кубка України з футболу серед колективів фізкультури. Мала багато інших відчутних перемог і високих титулів. А нині дійшло до того, що одного року березнівчани вже не грали на першість області. І лише торік вони повернулися туди і то в другий ешелон. І на радість вибороли право знову виступати у першій лізі. На мою думку, занепад місцевого футболу стався через те, що часто командою «Случ» займалися люди, далекі від цього виду спорту. Це повинні робити справжні фахівці, професійно підготовлені, які щиро вболівають за честь нашої футбольної марки. Тільки справжні ентузіасти зможуть відновити минулу славу «Случа». А ще треба, щоб функціонування СК «Случ» матеріально підтримували місцева влада, спонсори та меценати. Адже без цього важко сформувавши оптимальний і боєдатний склад команди, забезпечити її участь в матчах першості області та матеріальне заохочення футболістів.

– Дякую, Юрію Івановичу, за цікаву розмову. Дай, Боже, вам здоров'я, благополуччя і родинного затишку.

– Спасибі й вам за таке приємне спілкування і щирі побажання.

Інтерв'ю взяв Павло РАЧОК.